

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628217856/facsimile.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

— For Magdalenes Skyld! sagde Anna Sophie ganske nærføjet. Hun tilføjede: ja, Magdalene er hendes Moder — Mme. Stenderup. For hendes Skyld, synes jeg i hvert Fald! Hun vilde føle sig ildt derved, om De oversaa dem. Herregud, *hun* kan jo ikke gøre for ...

— Naar ja, sagde Mag. Wenzel eftergivende og saa endnu mere krænkent ud: Mme. Stenderup er sandeligen ... sandeligen at beklage!

Hr. Poul lod Mme. Anna Sophie forklare sig, hvad Vej han skulde gaa. Det var ganske ligetil, ved Gongen, i Nystue, som det kaldtes, ligeoverfor Fogedstuen, *der* var det.

Hun sagde det med et ganske lille Smil. Der var noget fortroligt og ligesom underfundigt ved hele hendes Maade. Det var, som om hun kendte hans Tanker bedre, end han selv gjorde. Men Hr. Wenzel vedblev at se fornærmet ud. Maaske kendte *han* igen sin Illustrus letfærdige Sind, bedre end hun selv gjorde. Han kendte hende maaske alt for vel.

Hr. Poul blev i Nystue modtaget af Mme. Magdalene Stenderup, men fik ikke Indtryk af, at hans Besøg fra hendes Side var imødeset med nogen særdeles Forventning. Hun hilste ham snarere med en Slags halvbitter Hengivelse i Skæbnen. Hvorledes Ordene faldt, huskede han ikke senere, men de fremfartes med en træt Tilvanhed, som om hun vilde sige, at det for hende var et altfor velkendt Salmeyers at se en ny Præst i sit Hus.

Men dette glemte han straks over den uskrømtede Glæde, der lyste op i Barbaras Ansigt, da han traadte ind i Stuen. Ja hun forstillede sig ikke i mindste Maade. I hendes Stemmes varme, glitrende Falsk brød en barnlig Triumf ud, som om hun endelig, endelig! havde vundet et langt og spændende Spil, som maaske andre havde tvivlet paa, om hun kunde vinde. -- for Eksempel Gabriel, der ogsaa var i Stuen. Mons. Gabriel Hansen. Men maaske allermest Hr. Poul selv.

Og han følte det. Var det ikke ligefrem, som om hun sagde til ham: Naar, nu *kunde* du altsaa ikke længere! Men han fandt sig ikke i mindste Maade incommoderet derved. For samtidig var det, som om hun sagde: Det var jo godt at du kom! Kan du ikke forstaa det? Hun var saa naturlig og anstændig, at han straks følte sig rolig og vel tilmode og ligesom smittet af hendes Væsen. Alt var saa aldeles morsomt og ligetil.

Men Gabriel, der med aarvagne Øjne havde iagttaget dette